

Sygn. akt II Ka 58/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Ewy Sypniewskiej- Sojki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art.178a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 4 stycznia 2018r. sygn. akt II K 1154/16

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (1) kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 1154/16, oskarżonego M. W. uznał za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2016 r. o godz. 21.30 w K. na ul. (...), a 3 M. prowadził pojazd mechaniczny – kierował samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu grzywnę w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kategorii (...), na okres 3 lat.

Na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd na poczet w/w orzeczonego środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 lipca 2016 r.

Nadto Sąd, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Penitencjarnej, świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. W.. Na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kary grzywny w liczbie 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, w sytuacji gdy w/w kara nie pozostaje w związku z okolicznościami sprawy, które wskazują na to, że kara powinna być łagodniejsza.

Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzenia kary grzywny biorąc pod uwagę dochody, warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości finansowe oskarżonego do minimalnej kwoty przewidzianej przez ustawę.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy stwierdzić, że sprawstwo i wina oskarżonego M. W. nie były kwestionowane w apelacji i w świetle zebranego

w sprawie materiału dowodowego nie budzą one wątpliwości. Kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu jest prawidłowa. Orzeczone środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do kierowania których uprawnia prawo jazdy kategorii (...) oraz świadczenie pieniężne nie są rażąco niewspółmierne (surowe) w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. Sąd Rejonowy określając ich wymiar kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 k.p.k. (w zw. z art. 56 k.k.), co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Nadmienić nadto trzeba, że zostały one orzeczone w wymiarze równym dolnej granicy tych środków określonych przez przepisy art. 42 § 2 k.k. i art. 43a § 2 k.k. i już tylko z tego powodu nie mogą być uznane za rażąco surowe.

Nie ma racji obrońca oskarżonego podnosząc w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego grzywny. Byłby on zasadny jedynie wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd I instancji wymierzając wobec M. W. karę 60 stawek dziennych po 10 zł każda, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem, co do ich wymiaru bacząc, aby granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone.

Należy jednocześnie stwierdzić, że zgodnie z art. 33 § 3 k.k. dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe stanowią podstawę do ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny, natomiast nie decydują o ilości wymierzonych stawek. Wartość stawki dziennej nie może być niższa od 10 zł, ani też przekraczać 2.000 zł (art. 33 § 3 k.k.). Zaskarżonym wyrokiem Sąd I instancji określił wysokość stawki dziennej na 10 zł, a zatem najniższą, jaką przewiduje prawo. W tej sytuacji brak jest nie tylko podstaw – o czym poniżej, ale i możliwości prawnych do obniżenia oskarżonemu wartości stawki. Dla określenia liczby stawek dziennych uwzględnia się natomiast okoliczności wskazane w art. 53 § 2 k.k. Skarżący we wniesionej apelacji nie wskazuje jednak, by Sąd Rejonowy błędnie określił motywację i sposób zachowania oskarżonego, czy też rodzaj i stopień naruszenia ciężących na nim obowiązków. Ograniczył się przede wszystkim do wykazywania jego trudnej sytuacji materialnej. Ta nie mogła jednak skutkować obniżeniem liczby stawek ze wskazanych powyżej powodów.

M. W. jest osobą młodą oraz zdrową (w aktach sprawy nie ujawniono okoliczności wskazujących, by nie był zdolny do pracy z uwagi na stan zdrowia). W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego, posiada możliwości zarobkowe tym bardziej, że wcześniej był już osobą zatrudnioną. Nadto oskarżony jest kawalerem, nie ma dzieci oraz zamieszkuje z rodzicami na których utrzymaniu pozostaje. Nie można także zapominać, iż uzyskuje dochód w wysokości 664,90 zł. Mając również na uwadze okoliczności dotyczące czynu oskarżonego tj. fakt kierowania w stanie nietrzeźwości pojazdem, w którym znajdował się pasażer, a nadto poruszanie się w terenie zabudowanym, nie sposób uznać, by wymierzona grzywna 60 stawek dziennych każda po 10 zł, była rozstrzygnięciem rażąco surowym. Tak określona kara uwzględnia także we właściwy sposób poziom nietrzeźwości oskarżonego.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że ich poniesienie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację majątkową wynikającą także z wymiaru orzeczonej grzywny oraz świadczenia pieniężnego.

Nadto Sąd Okręgowy na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) zasądził na rzecz adwokata M. M. (1) 516,60 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu M. W..

Agata Wilczewska